

מקור המאמר בזהר פרשת ויצא דף קסג ע"א
בתורה רמוזים סודות גדולים

וַיֵּצֵג אֶת הַמְּקֻלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֹהֲטִים וְגו'. (בראשית 2)
פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (משלי ט) אִם חֲכַמְתָּ
חֲכַמְתָּ לָךְ וְלִצְתָּ לְבַדְּךָ תִּשָּׂא. אִם חֲכַמְתָּ חֲכַמְתָּ לָךְ,
תָּא חַזֵּי, וְוִי לְאִינוֹן חֲיִיבֵי עֲלָמָא, דְּלֹא יַדְעִין וְלֹא
מִשְׁגִּיחִין בְּמִלֵּי דְאֹרִייתָא. וְכַד אִינוֹן מִשְׁגִּיחִין בְּהַ,
בְּגִין דְּלִית לֹון סְכְּלָתְנֹו, מְלִין דְּאֹרִייתָא דְּמִין
בְּעִינֵיהֹו כְּאִילוֹ כְּלָהוּ מְלִי רִיקְנִיָּא, וְלִית בְּהֹו
תּוֹעֲלָתָא. וְכֹלָא בְּגִין דְּאִינוֹן רַקְנִין מִדְּעֵתָא וְסְכְּלָתְנֹו.
דְּהָא כָּל מִלֵּי דְּאֹרִייתָא, כְּלָהוּ מְלִין עֲלָאִין וְיִקְרִין.
וְכָל מְלָה וּמְלָה כְּתִיב בְּהַ (משלי ג) יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים
וְכָל חֲפָצִים לֹא יִשְׁוּוּ בְּהַ (בְּאֹרִייתָא).

וְכָל אִינוֹן טְפֹּשִׁין, אֲטִימִין דְּלִבָּא, כַּד חֲמָאן מְלִי
דְּאֹרִייתָא, לֹא דִי לֹון דְּלֹא יַדְעִי, אֶלָּא דְּאִינוֹן
אֲמִרִי, דְּאִינְהֹו מְלִין פְּגִימִין, מְלִי דְּלִית בְּהֹו תּוֹעֲלָתָא.
וְוִי לֹון, כַּד יִתְבַּע לֹון קְדָשָׁא בְּרִיד הֹוּא, עֲלִבּוֹנָא
דְּאֹרִייתָא, וְיִתְעַנְשׁוֹן עֹנְשָׁא דְּמַרְדֵּי בְּמֵאֲרִיהֹון.

וַיֵּצֵג אֶת הַמְּקֻלוֹת אֲשֶׁר
פָּצַל בְּרֹהֲטִים וְגו'. פֶּתַח רַבִּי
אֶלְעָזָר וְאָמַר, (משלי ט) אִם
חֲכַמְתָּ חֲכַמְתָּ לָךְ וְלִצְתָּ
לְבַדְּךָ תִּשָּׂא. אִם חֲכַמְתָּ
חֲכַמְתָּ לָךְ - בֵּא רְאֵה, אוֹי
לְאוֹתָם רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שְׁלֹא
יֹודְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים
בְּדַבְרֵי תּוֹרָה. וּכְשֶׁהֵם
מִשְׁגִּיחִים בְּהַ - מִשׁוּם שְׂאִין
לָהֶם שְׂכָל, דְּבַרִּי הַתּוֹרָה
נִרְאִים בְּעִינֵיהֶם כְּאִלוֹ כְּלָם
מְלֵאִים רִיקְנוֹת וְאִין בְּהֶם
תּוֹעֲלָת, וְהַכֹּל מִשׁוּם שְׁהֶם
רִיקְנִים מִדְּעַת וְשְׂכָל, שְׁהֵרִי
כָּל דְּבַרִּי הַתּוֹרָה, כְּלָם
דְּבַרִּים עֲלִיוֹנִים וְנִכְבְּדִים,
וְכָל דְּבַר וְדְּבַר שְׁכָתוֹב בְּהַ
יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל
חֲפָצִים לֹא יִשְׁוּוּ בְּהַ [בְּתוֹרָה].

וְכָל אוֹתָם הַטְּפֹּשִׁים אֲטוּמִי
הֵלֵב, כְּשֵׁרוֹאִים דְּבַרִּי
תּוֹרָה, לֹא דִי לָהֶם שְׁלֹא

יֹודְעִים, אֶלָּא שְׁהֶם אוֹמְרִים שְׁהֶם דְּבַרִּים פְּגוּמִים, דְּבַרִּים שְׂאִין בְּהֶם תּוֹעֲלָת. אוֹי לָהֶם
כְּשִׁיתְבַּע אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עֲלִבּוֹן הַתּוֹרָה, וְיִעֲנְשׁוּ עֲנָשׁ שְׁמוֹרְדִים בְּרִבּוֹנָם.

מַה כָּתוּב בַּתּוֹרָה? כִּי לֹא דָבָר יֶקֶדְשׁ הוּא רַק הוּא מִכֶּם. וְאִם הוּא רַק - הוּא מִכֶּם, שֶׁהֲרִי כָּל הַתּוֹרָה מְלֵאָה מִכָּל אַבְנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת יִקְרוּת מִכָּל הַטּוֹבוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל חֲפָצִים לֹא יִשְׁווּ בָּהּ, וְאִיךָ יֵאמְרוּ שֶׁהִיא רִיקָה!?

וּשְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ אָמַר, אִם חֲכָמָה חֲכָמָה לֶךְ. שְׂכַאֲשֶׁר יִתְחַכֵּם אָדָם בַּתּוֹרָה, זוֹהִי תוֹעֵצֶת לוֹ, שֶׁהֲרִי בַּתּוֹרָה לֹא יְכוּל לְהוֹסִיף אֶפְלוֹ אוֹת אַחַת. וְלִצֵּת לְבַדְדָּךְ תִּשָּׂא, שֶׁהֲרִי הַתּוֹרָה לֹא יִגְרַע כָּלֹם מִהַשְּׁבִיחַ שְׁלָהּ, וְהִלְצִנּוֹת הִיא שְׁלוֹ וְנִשְׁאָרַת בּוֹ לְהַאֲבִיד אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא.

מַה כָּתוּב בְּאוֹרֵייתָא, (דְּבָרִים 12) כִּי לֹא דָבָר יֶקֶדְשׁ הוּא מִכֶּם, וְאִי אִיהוּ רַק מִכֶּם אִיהוּ, דְּהָא אוֹרֵייתָא כְּלָא, מְלִיִּיא מִכָּל אַבְנֵי טָבִין וּמְרַגְלָאן יִקְרוּן, מִכָּל טָבִין דְּעֵלְמָא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר וְכָל חֲפָצִים לֹא יִשְׁווּ בָּהּ, וְהִיךְ יִמְרוּן דְּאִיהִי רִיקָנִיא.

וּשְׁלֹמֹה מְלִכָּא אָמַר, אִם חֲכָמָה חֲכָמָה לֶךְ, וְכִד יִתְחַכֵּם בַּר נֶשׁ בְּאוֹרֵייתָא, תוֹעֵלְתָא דִּילִיהּ אִיהוּ. דְּהָא בְּאוֹרֵייתָא לֹא יְכִיל לְאוֹסְפָא אֶפְלוֹ אֵת אַחַת. וְלִצֵּת לְבַדְדָּךְ תִּשָּׂא, דְּהָא אוֹרֵייתָא, לֹא יִגְרַע מִשְׁבַּחָהּ כָּלֹם, וְלִיִּצְנוֹתָא, דִּילִיהּ אִיהוּ, וְאִשְׁתָּאֵר בֵּיהּ לְאוֹבְדָא לִיהּ מִהָא עֵלְמָא וּמִעֵלְמָא דְּאֵתִי.

כָּלֹם מִהַשְּׁבִיחַ שְׁלָהּ, וְהִלְצִנּוֹת הִיא שְׁלוֹ וְנִשְׁאָרַת בּוֹ לְהַאֲבִיד אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא.

ספר אור הזהר (עמוד 103)
 - פֶּרֶק אַ עֲנָף א' -
מעלת אמירת הזהר והתקונים אפלו בלי הבנה
פח) המשך

בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם כנזכר בפרשת ויחי (דף ר"ז), על דא כתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לאצנעותא, והבן זה מאד. (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

הנה מבאר בשל"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון, שהתבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זו תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחוזתו וכו', כדי שבזכותו יגאלו ישראל, בשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצדק הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאולה העתידה לא תהיה הגאולה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה.

ולשון דגל מחנה אפרים פרשת שמיני: וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.